

СТИВЪН КИНГ ЖЕНАТА В СТАЯТА

Превод от английски: Весела Прошкова, 1994

chitanka.info

1

Въпросът е дали може да го направи.

Не знае. Известно му е, че понякога тя ги дъвче, като се мръщи от горчивия им вкус; от устата ѝ излиза звук, напомнящ разцепващи се пръчки на захарни петлета. Но тези таблетки са различни... това са желатинови капсули, върху опаковката им е написано: „ДАРВОН КОМПЛЕКС“. Той ги откри в аптечката ѝ, изсипа ги в шепата си и замислено ги огледа. От тях ѝ предписваше лекарят, преди да се наложи да я върнат в болницата. Очевидно ѝ помагаха да подрямва нощем. Аптечката е претърпкана с лекарства, прегледно подредени като лековете на някой лекар — шарлатанин. СВЕЩИЧКИ ПРОТИВ ЗАПЕК. Никога през живота си не ги е използвал, прилошава му при мисълта да пъхне в ануса си парафиновата свещичка, която ще се разтопи от топлината на тялото му. Човек, който пъха свещички в ануса си, е напълно лишен от достойнство. МАГНЕЗИЕВ КАРБОНАТ. АНАЦИН. ОБЕЗБОЛЯВАЩО СРЕДСТВО ПРОТИВ РЕВМАТИЗЪМ. ПЕПТОБИСМОЛ. И много други. Чрез лекарствата можеш да проследиш развитието на болестта ѝ.

Но тези таблетки са различни. Приличат на обикновения дарвон само по това, че са сивкави желатинови капсули, ала са по-големи; покойният му баща наричаше подобни таблетки „конска доза“. Върху опаковката е написано: „АСП. 350 гр., ДАРВОН 100 гр.“. Ще успее ли тя да ги сдъвче, дори да ѝ ги даде? *Ще успее ли?* В къщата все още има живот: хладилникът се включва и изключва; котелът на парното бумти в мазето; на всеки кръгъл час кукувичката гневно изскача от часовника. Навярно след смъртта ѝ с Кевин ще си поделят домакинските уреди. Свършено е, тя си е отишла. Цялата къща го подсказва.

2

Тя е в Централната мейнска болница, стая 312. Постъпи там когато болките ѝ станаха толкова силни, че не можеше да стане, за да си направи кафе. Понякога, когато той отиваше на свиждане, майка му несъзнателно проплакваше.

Докато се изкачва, асансьорът страховито поскърцва. Мъжът чете бележката, прикрепена на стената на кабината, която удостоверява, че асансьорът е технически изправен (независимо от скърцането). Майка му е в болницата почти три седмици, а днес са ѝ направили операция, наречена „коротомия“.

Не е сигурен как се пише тази дума, но звучи така. Лекарят обясни, че „коротомията“ се състои във вкарване на игла във врата, а от там — в мозъка — все едно да вкараш игла в портокал и да извадиш семка, Когато иглата достигне центъра на болката, мозъкът изпраща сигнал към върха ѝ и болката изчезва. Все едно, че изваждаш щепсел от контакта. Тогава рактът в стомахът на майка му ще престане да ѝ създава неприятности.

Мисълта за тази операция го кара да се чувства още по-зле, отколкото мисълта за свещичките, разтопяващи се в ануса му. Някога беше чел книга от Майкъл Крайтън, озаглавена „Човекът терминал“, в която се описваше как поставят електрически кабели в главата на хората. Според Крайтън това е особено болезнено — не е трудно човек да му повярва.

Вратата на асансьора се отваря на третия етаж и той излиза в коридора. Намира се в старото крило на болницата, тук мирише на дървени стърготини, с които поръсват нечистотиите по селските панаири. Оставил е таблетките в жабката на колата. Не е пил никакъв алкохол преди свиждането.

Стените са боядисани в два цвята; кафяв в основата, а отгоре — бял. Мъжът си казва, че единствената по-потискаща комбинация от цветовете е розово и черно. Болнични коридори, напомнящи огромни

шоколади. Мисълта го кара да се усмихне и едновременно да потръпне от отвращение.

Двата коридора се съединяват под формата на буква „Т“ пред асансьора. Тук има чешмичка, пред която той винаги спира, за да отложи с няколко секунди влизането в стая 312. Наоколо са оставени различни болнични приспособления, които напомнят странни играчки на детска площадка. Никелирана количка с гумени колелца, с която карат пациентите в операционната. Има и някакъв кръгъл предмет, чиято функция му е неизвестна. Прилича на колелата, които поставят в клетките на катеричките. Наблизо стърчи стойка за системи, от която висят две бутилки, напомнящи женски гърди от картина на Салвадор Дали. В дъното на единия коридор се намира стаята на сестрите, откъдето се разнася смях и аромат на кафе.

Той отпива няколко глътки вода и бавно тръгва към стая 312. Страхува се от гледката, която го очаква там и се надява, че майка му спи. Решава, че няма да я буди.

Над вратата на всяка стая има лампичка. Когато пациентът натисне бутона за повикване, тя светва в червено. По коридора бавно се разхождат пациенти, наметнали евтини халати над болничното си облекло. Халатите са на сини и бели райета, с кръгли яки. Болничното облекло е наречено „джони“. Мъжете изглеждат абсурдно в него, защото „джонитата“ представляват ризи или комбинезони, дълги до колената и с цепки отзад. Мъжкото съсловие неизменно носи чехли от изкуствена кожа, а жените предпочитат терлици с помпони от вълна. И майка му има такива.

Пациентите му напомнят един филм на ужасите, наречен „Нощта на оживелите мъртъвци“. Всички пристъпват бавно, сякаш са отвинтили капачетата на органите им като на бурканчета с майонеза и органите им се плискат вътре. Някои се подпират на бастуни. Докато се движат бавно нагоре-надолу по коридора, походката им е достолепна, походка на хора, разхождащи се безцелно, или на студенти в тоги, които един по един влизат в залата.

Ектоплазмена музика се носи от транзисторите, дочуват се откъслечни разговори. „Блек Оук Арканзас“ пеят „Джим Денди“; „Давай, Джим Денди, давай Джим Денди!“ — весело крещи фалцетов глас на хората, които се тътрят по коридорите. Мъжът чува как някакъв коментатор говори за президента Никсън с презрителен тон; звучи

песен на френски — в Люистън все още се говори предимно на френски, а гражданите му обичат танците почти колкото да се колят в долнопробните барове на „Лисбън Стрийт“.

Мъжът спря пред стаята на майка си и отначало се страхуваше толкова много, че преди свиждането се натряскваше до козирката. Срамуваше се да се появи пиан пред майка си, въпреки че тя едва ли щеше да забележи, дотолкова упоена бе от елавила. Елавилът е транквилант, който дават на болните от рак пациенти, за да не се плашат от мисълта за смъртта.

Мъжът си бе изработил сигурна защитна стратегия. Всеки следобед си купуваше дванайсет кутийки с бира от магазина на Сони, сетне гледаше заедно с децата филмчетата по телевизията. Три бири с „Улица Сезам“, две по време на „Мистър Роджърс“, една — докато гледа „Електрическата компания“. И още една с вечерята.

Занасяше останалите пет кутийки в колата. До Люистън имаше тридесетина километра; докато пристигне в болницата, успяваше да изпие още три-четири бири. Оставяше поръчаните от майка му неща в колата, за да има повод да се върне за тях, да изпие половин кутийка бира и да се подготви психически за очакващото го изпитание.

Това му даваше и повод да се изпикае навън, което единствено му доставяше удоволствие. Винаги спираше колата в страничния паркинг, който беше асфалтиран, а студеният нощен въздух неизменно причиняваше свиване на пикочния му мехур. Уринирането в тоалетната в болницата му действаше потискащо — всичко наоколо подсказваше за старост и за болест: монтираният до тоалетната чиния бутон за повикване на сестрата, никелираната дръжка на стената, бутилката с дезинфектант над умивалника.

Докато пътуваше обратно към дома си, вече не изпитваше необходимост от алкохол. Поставяше останалите му бири в хладилника, а когато събереше шест кутийки, той

3

никога нямаше да дойде, ако знаеше, че гледката ще е толкова ужасяваща. Първото, което му минава през ума бе: „Но майка ми не е портокал“, сетне си помисля, че тя гасне много бързо, сякаш иска да хване влак, очакващ я на онзи свят. Майка му е неподвижна, но веднага се вижда, че тялото ѝ е вътрешно напрегнато. Шията ѝ е намазана с оранжев крем, а под лявото ухо има залепен с лейкопласт тампон; на това място някакъв подсвиркващ си лекар е вкарал иглата и заедно с boleвите пътища е прекъснал шейсет процента от двигателните ѝ нерви. Очите ѝ го следят като очите на изрисуван Христос.

— Предпочитам веднага да си тръгнеш, Джони. Не ми е добре. Може би до утре ще се оправя.

— Какво ти е?

— Цялото тяло ме сърби. Събрани ли са ми краката?

Мъжът вижда, че краката ѝ са разкочени под завивката. В стаята е много горещо. Второто легло е празно. Той си казва: „Другите болни идват и си отиват, а майка ми никога няма да излезе жива оттук. Господи!“

— Събрани са, мамо.

— Моля те, спусни ги надолу, Джони, а след това си върви. Никога не съм загазвала така. Напълно съм парализирана. Носът ме сърби. Не съм ли за ожалване — носът ме сърби, а аз не мога да се почеша.

Той я почесва, сетне хваща глезените ѝ през завивките и издърпва краката ѝ. Спокойно може да обхване глезените ѝ с една ръка, въпреки че дланите му са малки. Майка му изпъшква. Лицето ѝ е обляно в сълзи, които се стичат към ушите ѝ.

— Мамо?

— Защо не дръпнеш краката ми?

— Току-що го направих.

— Добре. Господи, нима плача? Нямам намерение да цивря пред теб. Бих дала мило и драго да не съм тук.

— Искаш ли цигара?

— Първо ми налей вода, Джони. Чувствам се като разсъхнато буре.

— Ей сега.

Той взема чашата ѝ и тръгва към чешмата до асансьора. Някакъв шишко с превързан крак куцука по коридора. Не носи раиран халат и придържа цепнатата си на гърба нощница.

Мъжът напълва чашата с вода и се връща в стая 312. Майка му е престанала да плаче. Той слага пречупваща се сламка в чашата; устните на болната я обгръщат — гледката му напомня камилите, които е виждал в пътеводителите. Лицето ѝ е измършавяло. Най-яркият му спомен от съвместния живот с нея, датира от времето, когато бе дванайсетгодишен. С брат му Кевин и с тази жена се бяха преселили в Мейн, за да се грижат за родителите ѝ. Баба му беше стара и прикована към леглото. Бе склеротичка, а отгоре на всичко — сляпа. Честит осемдесет и шести рожден ден! Желаяем ти дълъг живот!

Бабата по цял ден бе просната в леглото, сляпа и изкуфяла, облечена в гумирани гащи с напъхани в тях пелени. Не беше в състояние да си спомни какво е закусвала, но можеше да изброи всички президенти преди Айзенхауер. Хора от три поколения бяха живели заедно в къщата, където онзи ден беше намерил таблетките, а сега баба му и дядо му бяха покойници.

И тъй, един ден дванайсетгодишният Джони говореше някакви мръсотии по време на закуска. Майка му переше мръсните пелени на бабата, сетне ги прекарваше през изстисквачката на старомодната пералня. Тя се извърна и го шляпна с мократа, тежка пелена; купичката му с каша се преобърна, завъртя се и се понесе по масата като голям син пумпал. Вторият удар се стовари върху гърба му; не го заболя, но го отучи да говори неприлични думи.

Изнемощялата жена, която сега лежи в тази стая, го бе удряла неуморно, повтаряйки: „Затваряй си мръсната уста. Не се смятай за голяма работа, защото в момента само *устата ти* е голяма. Ще си я затваряш, докато пораснеш колкото нея!“ Всяка своя дума придружаваше с удар с мократа пелена на бабата — ПЛЯС! — което набързо охладя желанието му да използва нецензурни думи. След този случай Джони откри, че никой не оценява умните хора. Едва ли има по-подходящо средство от мократа пелена, за да се сложи на мястото

му едно дванайсетгодишно момче. На Джони му бяха необходими цели четири години, за да нахитрее отново.

4

Майка му се задавя от водата и той изтръпва от страх, въпреки намерението си да ѝ даде приспивателното. Отново ѝ предлага цигара, а тя казва:

— Да, ако обичаш. След това си върви. Може би утре ще се чувствам по-добре.

Мъжът изважда ментолова цигара от един от пакетите, разпилени върху нощното ѝ шкафче, и я запалва. Пъхва я между палеца и показалеца на дясната си ръка и я поднася към устните ѝ. Майка му се опитва да ухапе филтъра. Очевидно няма да дръпне дълбоко. Димът излиза на кълба от устата ѝ.

— Господи, защо съм жива, след като синът ми трябва да ми държи дори цигарата!

— Не се притеснявай, мамо.

Тя отново дръпва от цигарата и я задържа толкова дълго между зъбите си, че мъжът я поглежда — очите ѝ са затворени.

— Мамо?

Клепачите ѝ се откряват.

— Джони, ти ли си?

— Да.

— Откога си тук?

— Отскоро. Вече си тръгвам, ще те оставя да поспиш.

— Х-м-м-м.

Той смачква цигарата в пепелника и на пръсти излиза от стаята, като си казва: „Господи, само да ми падне лекарят, който ѝ причини това!“

Когато влиза в асансьора му хрумва, че думата „лекар“ се превръща в синоним на „човек“ едва след като докторът придобие известен опит, сякаш е напълно естествено той да бъде жесток и по този начин донякъде да се причисли към обикновените хора. Но

5

— Струва ми се, че няма да изкара дълго — казва той на брат си по-късно същата вечер. Кевин живее в Андоувър, стотина километра на запад. Той идва в болницата само един-два пъти седмично.

— Но нали не изпитва толкова силни болки? — пита Кевин.

— Оплаква се от сърбеж.

Мъжът е сложил кутията с таблетките в джоба на пуловера си. Жена му отдавна спи. Изважда хапчетата, откраднати от празната къща, където някога живееха хора от три поколения. Докато говори по телефона, непрекъснато преобръща кутията в ръцете си.

— В такъв случай тя е по-добре.

За Кев всеки следващ ден е по-хубав, сякаш животът не е нищо друго, освен низ от приятни изненади. По-малкият му брат не споделя мирогледа му.

— Парализирана е.

— На този етап това едва ли има значение.

— Не говори така! — избухва мъжът и си припомня разкрачените крака на жената, скрити под завивката.

— Джон, тя умира.

— Все още не е мъртва. — И точно това го плаши. Сигурен е, че с брат му ще разговарят за други неща и ще обогатят телефонната компания, но всичко се свеждаше до едно: майката все още не беше мъртва. Лежеше в стая 312 и се вслушваше в звука на транзисторите, отекващ по коридора. И

6

ще ѝ се наложи да се надпреварва с времето — обяснява лекарят. Той е широкоплещест гигант с рижава брада, висок близо два метра. Тактично е извел мъжа от стаята, когато болната се унася в дрямка. Сетне продължава монолога си:

— Разбирате, че при подобна операция е много вероятно да бъдат засегнати двигателните нерви. Сега майка ви помръдва лявата си ръка. Очакваме подобрене в състоянието на дясната в период от две до четири седмици.

— Ще може ли да ходи?

С вид на мъченик, лекарят вперва поглед в тавана на коридора. Брадата му стига чак до яката на карираната му риза. Ни в клин, ни в ръкав пред очите на Джони изплува образът на Суинбърн, въпреки че лекарят е негова пълна противоположност.

— Боя се, че не.

— Следователно ще бъде прикована на легло до края на живота си?

— Бих казал, че съществува твърде голяма вероятност.

Мъжът започва да се възхищава от този човек, когото мислеше, че ще намрази от пръв поглед.

— Колко време може да живее така?

— Трудно е да се каже. („Е, поне веднъж си откровен“.) В момента туморът е обхванал единия ѝ бъбрек, ала другият функционира нормално. Когато и неговата дейност се наруши, майка ви ще заспи.

— Уремична кома?

— Да — малко по-предпазливо отвърща докторът.

„Уремия“ е термин, употребяван предимно от лекарите и от преподавателите по медицина. Но Джони го знае, защото баба му почина от това, въпреки че нямаше рак. Просто бъбреците ѝ се запушиха и тя умря, пълна с урина чак до под гръдния кош. Една вечер умря в леглото си.

Джони пръв заподозря, че този път действително е мъртва, а не заспала дълбоко с отворена уста, както спят повечето стари хора. От очите ѝ бяха потекли две сълзички. Хлътналата ѝ беззъба уста му напомни домати, издълбан за да го напълнят със салата, а след това забравен върху кухненската полица. Той поддържа козметично огледалце пред устата ѝ; когато повърхността на огледалцето не се замъгли и продължи да отразява хлътналата уста на старицата, Джони повика майка си. Тогава смъртта не го плашеше като сега.

— Твърди, че все още изпитва болки. Освен това усеща сърбеж.

Лекарят тържествено почука с пръст главата си, подобно на Виктор Дегроот в анимационните филмчета за психиатри.

— Майка ви си *въобразява*, че има болки. За нея те са реални. Ето защо факторът време е толкова важен. Тя трябва да свикне да измерва времето не в минути, секунди и часове, а в дни, седмици и месеци.

Мъжът осъзнава смисъла на думите, изречени от този широкоплещест брадат човек, и изтръпва от страх. Усеща, че не издържа повече да разговаря с него. Лекарят е толкова бездушен: дискутира фактора време, сякаш умее да го контролира. Нищо чудно.

— Можете ли да направите нещо повече за нея?

— Едва ли — преспокойно отговаря брадатият. Очевидно съвестта му е чиста — не подхранва напразни надежди в сина на пациентката.

— Възможно ли е да я сполети нещо по-страшно от кома?

— Разбира се. При подобни случаи е невъзможно да се предскаже развитието на болестта. Все едно, че в тялото ви има гладна акула. Опасявам се, че пациентката може да се издуе.

— Какво?

— Възможно е коремът и да се подуе, да спадне, сетне отново да се подуе. Но защо да обсъждаме това сега? Със сигурност мога да кажа

че хапчетата ще свършат работа, но представи си, че не подействат? Или пък ме хванат? Не искам да ме изправят пред съда по обвинение в убийство.

Той си представя огромните заглавия във вестниците, наричащи го майкоубиец, и лицето му се изкривява.

Седи в паркираната кола и преобръща кутийката в ръцете си. ДАРВОН КОМПЛЕКС. Продължава да го измъчва един и същ въпрос: „*Може ли да го направи?*“ И дали се налага? Майка му бе казала: „*Бих дала мило и драго да не съм тук.*“ Кевин предлага да я заведе в дома си, за да не умре в болницата. Лекарите също настояват да я изпишат. Четири дни след „коротомията“ ѝ дадоха някакви нови таблетки, от които тя изпадна в ярост. Искат да се отърват от нея, защото няма операция, която сто процента да гарантира отстраняването на тумора. Ако сега извадят засегнатите от рака органи, от нея ще останат единствено главата и краката.

Казва си, че за майка му времето е неконтролируемо, също както шевни макари, разпилени на пода, с които си играе голям котарак. Ден и нощ в стая 312. Прекарали са шнур от бутона за повикване и са го привързали към левия показалец, защото тя вече не може да натисне копчето когато има нужда от подлогата.

Но сега това няма значение, защото тя е безчувствена от кръста надолу. Ходи по нужда и уринира направо в леглото и разбира какво е направила едва когато ѝ замирише. Отслабнала е с двайсет и пет килограма, а мускулите ѝ са така отпуснати, че тялото ѝ наподобява торба, прикачена към мозъка ѝ.

Дали състоянието ѝ ще се подобри, ако Кевин я вземе при себе си? Самият той способен ли е на убийство? Защото това си е престъпление и то от най-страшните — майкоубийство. Сякаш е чувствителен ембрион от разказ на ужасите от Рей Бредбъри, решен да размени ролята си с майката и да абортира животното, което го е родило. Може би болестта ѝ се дължи на него. Той е единственото

дете, живяло в утробата ѝ, изтърсак, когото майка му родила на стари години. Много преди това осиновила Кевин, тъй като друг усмихнат лекар ѝ съобщил, че никога не ще има деца. А сега туморът расте в утробата ѝ както второ дете, негов отвратителен близък. Животът му и смъртта на майка му започват от едно и също място. Дали да не довърши започнатото от „близнака“ му, който действа толкова бавно и несръчно?

От известно време тайно ѝ дава аспириин заради въображаемите ѝ болки. Тя го прие в кутийка от захарин, поставена в чекмеджето на нощното ѝ шкафче заедно с картички, пожелаващи ѝ скорошно оздравяване и вече безполезните очила. Взели са ѝ зъбните протези, тъй като се страхуват да не се задави от тях. Ето защо сега тя смуче аспирина, докато езикът ѝ леко побелее.

Следователно едва ли ще бъде проблем да ѝ даде дарвона — тричетири таблетки ще са достатъчни за жена, която за пет месеца е загубила трийсет процента от теглото си.

Никой не знае за дарвона, нито Кевин, нито собствената му съпруга. Казва си, че може би другото легло в стая 312 вече е заето и той напразно се измъчва от угризения на съвестта. Да, това е най-благоприятното разрешение. Ако в стаята има друга жена, Провидението му дава знак. Казва си

8

— Тази вечер изглеждаш много по-добре.

— Наистина ли?

— Да. Как се чувстваш?

— Зле. Тази вечер ми е доста зле.

— Я да видим дали можеш да движиш дясната си ръка?

Майка му послушно вдига ръка, за миг я разперва пред очите си, сетне я тупва върху завивката.

Синът ѝ се усмихва, жената отвърща на усмивката му. Той пита:

— Лекарят идва ли на визитация днес?

— Да. Много е симпатичен, идва да ме види всеки ден. Ще ми дадеш ли малко вода, Джон?

Мъжът поднася чашата със сламка към устните ѝ.

— Много мило, че идваш всяка вечер, Джон. Ти си добър син.

Ето че тя отново плаче. Празното съседно легло сякаш обвинително се вижда в него. От време на време по коридора бавно преминават пациенти с раирани халати. Вратата на стаята е полуотворена. Джони лекичко издърпва сламката от устните на жената, а в главата му се върти нелепа мисъл: „Дали тази чаша е полупразна, или полупълна?“

— Как е лявата ти ръка?

— О, много добре.

— Дай да видя.

Тя се подчинява. През целия си живот е била левачка, навярно затова лявата ѝ ръка се възстанови така добре след пагубната „коротомия“. Майка му свива пръсти в юмрук, размърдва ги, опитва се да изщрака с тях. Сетне ръката ѝ пада върху завивката — туп! Тя плачливо се оплаква:

— Толкова е безчувствена!

— Хайде да направим един експеримент — казва той, приближава се до гардероба, отваря го и протяга ръка към чантата, скрита зад палтото на майка му. Тя я държи там, защото до смърт се

бои да не я ограбят. Чула е, че някои от санитарите задигат всичко, до което успеят да се доберат. Освен това една от жените, заемащи съседното легло, която отдавна беше изписана, ѝ разказала как на пациентка от новото крило откраднали петстотин долара, които криела в обувката си. Напоследък майка му се страхува почти от всичко; веднъж му съобщи, че нощем под леглото ѝ се крие някакъв мъж. Навярно отчасти това се дължи на комбинацията от лекарства, които експериментират върху нея. В сравнение с тях наркотиците, взимани от него в колежа, са безобидни като аспириин. Можеш да си избереш каквото пожелаеш от заключения склад, намиращ се в дъното на коридора до стаята на сестрите. Наркотиците в него навярно причиняват смърт, благословена смърт, подобна на черен покров. Чудесата на съвременната медицина.

Той занася чантата на леглото и я отваря.

— Можеш ли да извадиш нещо?

— О, Джони, не знам...

Мъжът настоява:

— Опитай. Заради мен.

Лявата ѝ ръка се повдига от завивката като повреден хеликоптер. Кръжи във въздуха, гмурва се надолу. Излиза от чантата, стиснала смачкана хартиена кърпичка. Джони ѝ ръкопляска.

— Браво! Браво!

Но тя извъръща глава.

— Миналата година можех да бутам пълни със съдове колички.

Мъжът си казва: „Сега е най-подходящият момент.“ В стаята е горещо, но челото му е оросено със студена пот. Мисли си: „Ако не поиска аспириин, няма да го направя. Не и тази вечер.“ Ала съзнава, че ако не го стори сега, никога вече няма да събере достатъчно смелост. Добре тогава.

Тя лукаво обръща очи към полуотворената врата.

— Ще ми дадеш ли от моите хапчета, Джони?

Винаги задава същия въпрос. Не ѝ разрешават да взима други, освен предписаните ѝ лекарства: изгубила е голяма част от теглото си и се е пристрастила към наркотиците. Имунитетът на тялото постепенно намалява, понякога само една таблетка в повече може да се окаже фатална. Казват, че това е причинило смъртта на Мерилин Монро.

— Да, донесъл съм ти лекарство от къщи.

— Така ли?

— Ще облекчи болката ти.

Поднася кутийката към очите ѝ — майка му е късогледа. Тя намръщено прочита названието на лекарството, сетне промърморва:

— И по-рано съм пила дарвон, но не ми помогна.

— Този е по-силен.

Тя отмества очи от кутийката и го поглежда изпитателно.

— Нима?

Мъжът само се усмихва глуповато, но не може да проговори. Спомня си, че същото му се бе случило, когато за пръв път чука момиче. Направил го беше на задната седалка на колата, собственост на един приятел. Когато се прибра у дома и майка му го попита дали е прекарал добре, той гузно се усмихна.

— Мога ли да ги дъвча?

— Не знам. Опитай една.

— Добре. Пази се да не те видят.

Той отваря кутийката, издърпва пластмасовото капаче на шишенцето и измъква памука. Пита се възможно ли е майка му да направи това с полупарализираната си ръка. Дали лекарите ще повярват? Кой знае. Може би дори няма да им направи впечатление?

Изсипва шест таблетки в дланта си. Крадешком поглежда към майка си и забелязва, че тя го наблюдава — навярно дори тя разбира, че хапчетата са прекалено много. Ако го попита, той ще ги върне в шишенцето и ще ѝ даде една таблетка против ревматични болки.

Някаква сестра минава покрай откренатата врата и мъжът инстинктивно стиска сивкавите капсули в юмрука си, ала сестрата дори не поглежда към стаята.

Майка му лежи безмълвно и се взира в хапчетата, сякаш са съвсем безвредно лекарство (ако съществува такова). От друга страна, тя никога не е обичала церемониите; дори да притежаваше кораб, не би счупила бутилка шампанско в кърмата му при спускането му на вода.

— Хайде, вземи го — произнася той с напълно естествен глас и поставя първото хапче в устата ѝ.

Майка му замислено го премята в беззъбата си уста, докато желатинът се разтопи, сетне потръпва.

— Горчи ли ти? По-добре да не ти давам...

— Не, не ми горчи.

Дава ѝ още една капсула. И трета. Тя ги дъвче със същото замислено изражение. Той пуска в устата ѝ четвърто хапче. Майка му се усмихва и мъжът ужасено забелязва, че езикът ѝ е пожълтял. Може би ако силно я удари в стомаха, тя ще ги повърне. Но той никога не ще удари майка си.

— Джони, погледни дали краката ми са събрани?

— Първо вземи лекарството.

Дава ѝ петата, сетне шестата капсула. После поглежда към краката ѝ — този път не са разкрачени. Майка му казва:

— А сега ще подремна.

— Добре. Аз отивам да пия вода.

— Винаги си бил добър син, Джони.

Той връща шишенцето в опаковката и я пъхва в чантата на майка си, а капачето оставя на леглото. Поставя отворената чанта близо до нея и си мисли: *„Поиска чантата си. Отворих я и ѝ я подадох преди да изляза от стаята. Майка ми каза, че сама ще извади каквото и трябва и ще накара сестрата да прибере чантата обратно в гардероба.“*

Излиза в коридора и отпива няколко глътки вода. Изплезва езика си и го разглежда в огледалото на чешмичката.

Когато се връща в стаята, майка му спи, вкопчила една в друга ръцете си с изпъкнали вени. Той я целува, очите ѝ помръдват зад клепачите, но не се отварят.

Да.

Мъжът не се чувства по-различен, по-добър, или по-лош.

Тръгва да излезе от стаята, но внезапно му хрумва нещо. Връща се до леглото, изважда шишенцето от опаковката и го изтрива с ризата си. Сетне притиска към него отпуснатите пръсти на лявата ръка на спящата жена. Слага шишенцето обратно в кутийката и бързо излиза от стаята, без да хвърли поглед назад.

Прибира се в къщи, чака телефонът да иззвъни и съжалява, че не я е целунал още веднъж. Междувременно гледа телевизия и изпива огромно количество вода.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.